

Πνευματικοί Δημιουργοί

ZACHAROINOΠNEΥΜΑΤΑ Αντί προλόγου

Ομολογώ πως αρχίζοντας την ανάγνωση ήμουν λιγάκι επιφυλακτικός. Είναι δυνατών, σκέφτηκα, το περιεχόμενο ενός βιβλίου να εξαντλεί το ενδιαφέρον του σε συνταγές για γλυκά του κουταλιού; Κι όμως, είχα πέσει έξω. Με έναν σαγηνευτικό τρόπο, μαζί με τις μαρμελαδοκαταστάσεις, καταπιάνεται και με εικόνες ασπρόμαυρες και ξεχασμένες συνάμα όμως και γοητευτικές για όσους τις έζησαν, αλλά και για εκείνους που τις πληροφορούνται μέσα από τις ροσολιασμένες γευστικότερες σελίδες του. Από τις γραμμές του, μαζί με τα απaráμιλλα σπιτικά τερψιλαρύγγια, παρελαύνουν και πρόσωπα της διπλανής μας πόρτας που μαζί τους πορευόμαστε, υφαίνοντας τον καθημερινό καμβά της ζωής μας. Κι ακόμη οι σελίδες του «ευωδιάζουν» από ένα λεπτό άρωμα του πρόσφατου παρελθόντος που σιγά σιγά χάνεται αφήνοντας, όπως πάντα, πίσω του, μια γλυκόπικρη νοσταλγική γεύση.

Τελειώνοντάς το και παρότι για μένα τουλάχιστον, η ηλεκτρονική ανάγνωση ενός βιβλίου αφαιρεί εκείνη τη μοναδικότητα της αφής και της όσφρησης του φρεσκοτυπωμένου χαρτιού, εν τούτοις ένιωσα γοητευμένος, γιατί όπως και να το κάνουμε Ποτούλα μου, ο γραπτός λόγος είτε αναφέρεται σε ...ηλεκτρονική φράουλα είτε σε ... έντυπη σουλτανίνα, είναι πάντα θελκτικός αρκεί ο ... μάστορας του να καταπιάνεται μαζί του με αγάπη, περιγράφοντας αλήθειες όπως τουλάχιστον εκείνος τις βλέπει. Και εσύ τα καταγράφεις μια χαρά σε τούτο το πνευματικό σου ... παιδί.

Α ναι, και κάτι ακόμα. Είχα την τύχη στις πρώτες τάξεις του γυμνασίου στο σχολειό που πήγαινα στην Αθήνα, να έχω δάσκαλο έναν φωτισμένο άνθρωπο. Σ ένα από τα πρώτα του μαθήματα, μπήκε στην τάξη, κρατώντας ένα αντίτυπο της «Ξενοφώντος Κύρου ανάβασις». Ξέρεις... Δαρείου και Παρυσάτιδος γίνονται παιδιά δυο... κ.λ.π.. Πριν λοιπόν να ανοίξει το στόμα του, άνοιξε το βιβλίο ... μύρισε τις σελίδες του και μετά απευθυνόμενος στην τάξη μας είπε, ή μάλλον μα δίδαξε πως κάθε γραπτό κείμενο, είναι ένα ζωντανό δημιούργημα για αυτό και εκτός από την μοναδικότητα της μυρουδιάς του τυπωμένου χαρτιού, αποπνέει και τα αρώματα από το δημιουργικό του περιεχόμενο. Ομολογώ πως τότε δεν τον καλοκατάλαβα, για να μην σου πω πως τον θεώρησα και κομματάκι λοξό. Μερικά χρόνια αργότερα όμως, έχοντας στα χέρια μου το ίδιο Ιστορικό πόνημα του Ξενοφώντος, όταν έφτασα στο σημείο που οι ταλαιπωρημένοι από τις κακουχίες Έλληνες, αντικρίζοντας με ανακούφιση τον Εύξεινο Πόντο, αναφωνούν το περίφημο «θάλαττα θάλαττα», συνεπαρμένος από την παραστατικότητα του κειμένου, σαν να ένοιωσα να πλημμυρίζουν τις αισθήσεις μου η απαλή υφή της θαλάσσιας αύρας, συνταιριασμένη σε ιδανική αναλογία με την αψιά γεύση της αλμύρας του Πόντου. Και τότε ξανάρθαν στο μυαλό μου τα λόγια του δάσκαλου, διαπιστώνοντας πόσο δίκιο είχε όταν μας μιλούσε για τα «αρώματα του γραπτού λόγου». Τώρα λοιπόν διαβάζοντας, το από κάθε άποψη, απολαυστικό πνευματικό πόνημα σου, τα Ζαχαροοινοπνεύματα σου και απολαμβάνοντας κάμποσο από το λεπτό τους «άρωμα», νοιώθω πως, εκτός από την ικανοποίηση που μου προσφέρει, μου υπενθυμίζει για μια ακόμη φορά την αλήθεια αυτής της σοφής σκέψης του μακαρίτη πια καθηγητού μου. Κι αυτός είναι ένας ακόμη λόγος για να σε συγχαρώ αλλά και να σε ευχαριστήσω.

Φιλικά Δημοσθένης Ματάλας